

עמ"ת 51073/12/20 - שי ערבה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 51073-12-20 ערבה(עציר) נ' מדינת ישראל	
לפני כבוד השופט ציון קאפח	
עורר	שי ערבה
נגד	ע"י ב"כ עו"ד ניר ליסטר
משיבה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד שירן ברגל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט קמא, כב' השופטת בן יצחק, אשר הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים.

הערר נושא שני ראשים: לראיות לכאורה ולחלופת מעצר.

רקע

1. שני אירועי דקירה, **חסרי פשר**, אשר בוצעו ביום 14.9.2020 וביום 21.9.2020.
2. שני האירועים נושאים אופי דומה - שניהם בוצעו בשעות אחר הצהריים כאשר קודם לכן פנה הדוקר אלמוני אל המתלונן, שאל לשעה ולאחר מכן, דקר את המתלונן בגבו ונמלט מהמקום.
3. שני אירועי הדקירה בוצעו בקרבת מקום גאוגרפית זה לזה, כאשר שני המתלוננים אינם צעירים לימים.
4. לאחר חקירה ודרישה נעצר העורר כמי שחשוד בביצוע המעשים. לאחר מעצר הימים הוגש נגדו כתב אישום, המייחס לו עבירות של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335 (א1)) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים.
5. לאחר דיון בראיות, קבע ביהמ"ש קמא, קיומה של תשתית ראיתית לכאורית לאישום הראשון וקיומה של תשתית ראיתית לאישום השני, הגם שאינה באותה עוצמה. בית משפט קמא הדגיש, כי קיים "קושי

ראייתי, בעל משקל מסוים **אף כי לא מכריע**".

6. אשר לחלופת מעצר - קבע ביהמ"ש קמא כי אין חלופה אשר תסכון את מסוכנות העורר ומשכך, הורה על מעצרו עד תום ההליכים.

מכאן הערר אשר בפניי.

ב"כ העורר טען, כי שגה בית משפט קמא שעה שקבע כי שני המקרים נושאים אופי זהה ומשכך, יש לראות בהם עדות שיטה. לדבריו, מדובר בצירוף מקרים ותו לא.

כמו כן, טען כי בית משפט קמא שגה בפרשנות אשר נתן לנצפה במצלמות האבטחה, ולמצער, היה מקום לקבוע, כי יש חולשה בראיות לכאורה.

עוד טען, כי היה על בית משפט קמא לשחרר את העורר לחלופת מעצר כפי שיבואר להלן, או להמיר את המעצר מאחורי סורג ובריח במעצר באיזוק אלקטרוני.

ב"כ המשיבה הפנתה לראיות לכאורה (תמונות שנלכדו, דו"ח צפייה והודעת השכנה) ולמסוכנות הניבטת מהעורר.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ובחומר הראיות, אני רואה לנכון לדחות את הערר על שני ראשיו.

(1) צדק בית משפט קמא, כאשר קבע כי הדמיון בין שני המקרים מובהק ומשכך, מדובר בעדות שיטה. הדמיון קיים הן במאפייני הקורבנות, הן ביום אשר אירעו (יום שני בשבוע) והן בשעות אחר הצהריים בהם בוצעו מעשי התקיפה. עוד נמצא, כי הדקירות היו בגבם של המתלוננים ולכל מעשה דקירה קדמה פנייה של אדם "עצבני" כמאמר המתלוננים בדבר שאלה "מה השעה".

על כן, אני דוחה טענת ב"כ העורר, כי מדובר בצירוף מקרים נסיבתי ותו לא.

(2) אשר לזיהוי העורר כמי שעומד מאחורי מעשי הדקירה

העורר הכחיש כל קשר לדקירות, אולם, לאחר שעיינתי בראיות, אני רואה לנכון לקבוע, כי קיימת תשתית ראייתית מספקת לשלב זה. **יש להקדים את המאוחר ולציין, כי קיומה של תשתית ראייתית לכאורית באישום הראשון משליכה על הראיות לאישום השני ומשלימה את החלל המסוים**, זאת בהינתן הקביעה כי קיימת עדות שיטה.

אכן, העורר מכחיש כל קשר למעשי הדקירה. אולם, אלה הראיות המוליכות לכלל מסקנה, כי הוא אשר עומד מאחורי הדקירות חסרות הפשר.

א. היתכנות - העורר מתגורר בקרבת מקום.

ב. שערן של העורר היה ארוך יותר באירוע הראשון מאשר באירוע השני ועל פי עדות בני משפחתו, הוא הסתפר בין שני האירועים. **ההסתברות שאדם אחר הסתפר אף הוא בין שני האירועים קלושה ביותר ומשכך השוני במראה השיער בין שני האירועים מהווה ראיה נסיבתית נוספת.**

ג. על פי תוצרי מצלמות האבטחה אשר לוקטו באותה סביבה עולה התמונה הבאה:

(1) האירוע הראשון אשר התרחש בשעה 16:28 - אדם נראה יוצא מפתח בניין מגוריו של העורר בשעה 16:19 וחוזר אליו כעבור פחות מ-10 דקות. אירוע הדקירה התרחש בשעה 16:28, כ-3 דקות לפני חזרתו לביתו. **אין מחלוקת כי העורר הוא זה אשר שב לבית בשעה 16:28.** מנגד, ב"כ העורר חולק על כך, כי האדם שיצא ב-16:19 הוא העורר. בנקודה זו, יש להפנות לראיות המוליכות לזיהוי העורר כמי שיצא מהבית באותה שעה. העורר זוהה על ידי אביו ואחותו. כן זוהה ע"י השוטר רס"ר בראל (מסמך יג') ושכנתו.

מעשה הדקירה נצפה במצלמת האבטחה. בשעה 16:26 לערך. העורר נראה לבוש בבגדים התואמים ללבוש הדוקר והם אף נמצאו מתחת למיטתו.

הדוקר האלמוני נראה רץ לאחר הדקירה, כשעל פי ריצתו, ניתן לקבוע כי הוא מצוי ומכיר את המקום.

(2) האירוע השני אשר התרחש בשעה 17:00 שבוע לאחר מכן. זאת הפעם הדוקר היה בעל שיער קצר. כאן המקום להזכיר, כי על פי עדות בני משפחתו, העורר הסתפר מספר ימים קודם לכן. בחדרו נמצאה מכונת תספורת. אירוע הדקירה הונצח על ידי מצלמות האבטחה. בסרטון נראה אדם לבוש חולצת טריקו לבנה קצרה, מכנסיים כחולים וכובע מצחייה לבן. הוא אותו אדם אשר יצא מבניין המגורים של העורר בשעות הצהריים ושב אליו לאחר הדקירה. קיים דמיון רב בין הכובע אשר חבש האדם שיצא מבניין המגורים לבין הכובע של הדוקר.

בסרטון של מצלמת האבטחה ברחוב אל נקווה, הסמוך למקום מגורי העורר ולמקום הדקירה, נראה אדם לבוש בגדים דומים, ללא כובע, כשהוא אוחז עצם לבן, אשר ככל הנראה הוא הכובע. השכנה בבנין המגורים זיהתה את תמונת העורר בשעת כניסתו לבנין כמו גם השוטרי בראל אשר זיהו אותו אף הוא.

(3) בדירת העורר נמצאו כאמור לעיל בגדים הדומים לתיאור הבגדים הנצפה במצלמות.

(4) אני ער לכך, שבית משפט קמא קבע, כי עוצמת הראיות באירוע הראשון הינה גבוהה יותר מאשר באירוע השני, הגם שבית משפט קמא ציין מפורשות, כי אין מדובר בפער של ממש. אולם, לגבי דידי, משנקבע כי מדובר בעדות שיטה, הרי שהראיות באישום הראשון משליכות על האישום השני.

(5) גם למחקרי התקשורת יש תרומה לתשתית הראייתית. בדיקת הטלפון הנייד של העורר מגלה כי הוא היה בסמיכות למקום אירועי הדקירה. בהינתן העובדה כי העורר עצמו מתגורר באותה סביבה, אין במחקר התקשורת כדי לקשור את העורר באופן ישיר למעשי העבירה, **אולם, יש בו כדי לשלול הימצאות העורר במקום אחר.**

הנה כי כן, יש לקבוע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית ובמידה הדרושה המבססת את הנטען כלפי העורר.

חלופת המעצר

אין לאל ידי לקבל טענת ב"כ העורר, כי על פי חוות הדעת הפסיכיאטרית, לא נשקפת מסוכנות מצד העורר.

כאן המקום להזכיר מושכלות ראשונים, כי חוות הדעת נועדה לקבוע האם הנבדק חולה, אם לאו ותו לא וכפועל יוצא האם נשקפת ממנו מסוכנות **בשל מחלתו**. משנקבע כי העורר אינו חולה כמשמעו בחוק, אין כל משמעות לקביעה כי לא נשקפת ממנו מסוכנות.

ב"כ העורר הגיש במהלך הדיון חוות דעת של מר ירון אבישר מטפל פרטני, זוגי ומשפחתי. בחוות דעתו נדרש מר אבישר לנסיבותיו האישיות של העורר. לשיטתו, במסגרת הערכת מסוכנות, ניתן לשחרר את העורר לחלופת מעצר, משום שאין בעברו אירועים אלימים או כל מידע שיכול להעיד על התנהגות אימפולסיבית, בלתי מווסתת או פוטנציאל של אלימות. מר אבישר הציע חלופת מעצר ביישוב בית חגי כאשר העורר נתון במעצר באיזוק אלקטרוני, זאת לאחר ששקל ובחן את

מערך הפיקוח האנושי המוצע. חוות הדעת נחתמת בקביעה, כי אם אכן העורר הוא שביצע את מעשי הדקירה, יש לנסות להבין את מניעיו, כך שיופחת הסיכוי שיחזור על מעשיו. מכאן, שהשחרור ממעצר הוא שיקדם את העורר למתווה טיפולי אשר יפיג את מסוכנותו.

אין לאל ידי, לאמץ הצעת מר אבישר. במקרה זה, איננו יכולים ליטול סיכון כלשהו, לפי שהעורר יכול לצאת בכל רגע נתון מתחום האיזוק האלקטרוני. המפקחים אינם אמורים לעצור אותו באופן פיזי. עד אשר ימצא ויאותר העורר, פגיעתו עלולה להיות קשה ואף קטלנית. הרחקת העורר ליישוב בית חגי, הסמוך לעיר חברון, לא תפיג במאומה את מסוכנותו, משום שלפרץ האלימות כפי שנצפה במקרים הללו, אין תחולה גיאוגרפית והוא יכול להתרחש בכל מקום. עוד ראיתי לקבוע, כי אין טעם במתווה טיפולי כלשהו משום שהעורר מכחיש כל קשר לדקירות.

שני התסקירים אשר הוגשו מלמדים על מסוכנות העורר ועל כן ולא בכדי נמנע שירות המבחן מהמלצה על חלופת מעצר במתכונת זו או אחרת. אודה, כי בית משפט יכול להגיע על נקלה לאותה מסקנה גם ללא חוות דעת שירות המבחן, בהינתן אופי המעשים.

צדק בית משפט קמא כאשר קבע, כי העובדה שמדובר במעשים חסרי פשר היא המעצימה את מסוכנות העורר. כל חלופה ואף באיזוק אלקטרוני תלויה ברצונו הטוב של המשוחרר. לא ניתן במקרה זה לרחוש אמון כלשהו בעורר לפי שהסבר למעשים מצוי בנבכי נשמתו של העורר כפי שקבע בית משפט קמא.

בבחינת למעלה מן הדרוש, יש להפנות לעדות השכנה אשר סיפרה כי העורר שבר בהתקף זעם את דלת הכניסה לבניין. עוד יש להפנות לדברי בני המשפחה אשר סיפרו, כי בתקופה שקדמה לאירועים חלה הידרדרות במצבו הנפשי של העורר. העורר אף חווה טראומה כתוצאה מתאונת דרכים, בה היה מעורב 3 חודשים עובר לאירועים. הוא ממעט ביציאה מהבית ומעדיף להתבודד ולהסתגר.

הערר נדחה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג טבת תשפ"א, 28 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.